

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Marci Cap. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

ex S. Ambrosio) has ipsas Christi ceremonias ac signa ad tanti beneficii maiorem expressionem, siue in adultis siue in paruulis baptizandis adhibere voluit. Displicet caluitio Calviniano hæc Ecclesiastica in baptismo ceremonia; & pro sua in Ecclesiam Christi autoritate magistrali, sic illam obiurgat. *Inter alias nugas quibus baptismum inquirunt stulti homines, hic quoque histrionicus lusus agitur. Quo exemplo monemur, nullum esse licentie modum vbi homines in Dei mysterijs pro suo arbitrio lasciuunt. Cui respondeo: Inter alias Ecclesiasticas ceremonias quibus visibilibus signis (ait S. Dionysius Areopagita D. Pauli discipulus) diuinissimi Principes nostri, Apostoli & Apostolici viri, Sacramenta texerunt, & sub humanis imaginibus res diuinas tradiderunt, & in materiali figura spirituales maiestatem representarunt, hanc quoque ceremoniam ad Christi Saluatoris in re non ab simili imitationem vsurpatam histrio Calvinus irridet. Quo exemplo monemur, nullum esse licentie modum, vbi arrogantes hæretici in Dei mysterijs pro suo arbitrio irridendis improbe & petulanter lasciuunt.*

De Sac.
lib. 1.
cap. 1.
Ceremo-
niae bap-
tismales
futiliter
repre-
hensæ.

Ecclef.
Hierar.
cap. 1.

IN MARCI CAP. 10.

21. Et intuitus eum Iesus, dilexit eum.

CALVINVS hinc alio longè oculo intuitus Catholicos, quàm hunc adolescentem diuitem Dominus intuebatur, calumniatur & rixatur in eos. Nã Dominus eum intuitus vtrumque superbum & hypocritam (sicuti Calvinus vult) certe auarum adhuc, & diuitiarum amore captum, dilexit tamen, velut discendi ac proficiendi cupidum; sicuti apud Matthæum explicatum

Gg à no-

Opera
quæ de
congruo
merentur.

à nobis est: Calvinus verò ad Catholicos & Doctores Scholasticos oculos suos conijciens, quos nouit ea quæ docent ac disputant, non definiendi animo sed discendi ac proficiendi studio docere ac disputare, suū in eos odij ac maleuolentiæ venenum expuit. *Quòd hinc (inquit) colligunt Papiste opera moraliter bona (quæ non sunt Spiritus instinctu, sed regenerationem præcedunt) de congruo mereri, nimis puerile commentum est.* Cui eius venenatæ calumniæ hoc breue antidotum apponimus. Quòd ait Papistas meritum congrui asserere in operibus moraliter bonis, impostorem agit: quum hæc paucorum admodum Scholasticorum, vt Scoti & qui eum sequuntur, sententia fuerit; cui multo & plures & probatiores Scholastici semper resisterunt; non autem vel Catholicorum & theologorum vlla constans & communis sententia, vel Ecclesiæ Catholicæ, quam Papistarum nomine à lectore suo intelligi vult, maximeque à Sede Apostolica approbatum dogma. Meritum bonorum operū quæ diuini Spiritus instinctu & gratia à regeneratis exercentur, docet Ecclesia Catholica, & definiuit Concilium Tridentinum: merita operū quæ moraliter tantum bona essent, nunquā docuit. Meritum ex congruo quo ad opera purè moraliter bona, paucissimi docuerūt, & est illa sententia à grauissimis theologis refutata, quū neque dispositio esse queant ad primam gratiam. Aliud quoddam meritum de congruo in operibus ex Dei auxilio speciali profectis, quæ ipsam tamen iustificationem præcedunt, vt in actibus pœnitentiæ, fidei, charitatis, sp̄i veniæ, quos peccatores nondū regenerati vel reconciliati exercent, aliqui Scholastici posuerunt, quatenus ad ipsam iustificationem verè ista disponunt, & illorū rationē Deus frequenter habet.

habet. Modus tamen iste loquendi grauioribus theologis displicet, & hodie reijcitur à plerisque. Imponit igitur lectori Calvinus quū ait Papistas in operibus moraliter bonis meritum de congruo asserere.

Deinde quòd ex hoc loco istud meritū ab illis colligi ait, puto eum insigniter more suo mentiri. Nam inter varia huiusmodi Scholasticorum argumenta à varijs diligenter collecta, istud argumentum nusquam inuenire potui. Neque ad rem facere potuit. Opera enim huius adolescentis diuitis, qui Dei mandata ab adolescentia sua se seruasse profitebatur, & quem sic profitentem Iesus intuitus dilexit (qui certè in re tanta mentientem non dilexisset am anter intuitus, sed aut vultu saltem tristiori mendacium castigasset, aut vultū ab eo auertisset) non erant purè moraliter bona, sed in fide vnus Dei facta, & ad Dei cultū vitāque æternam consequendā suscepta. Huius enim adipiscendæ modum à Christo petebat, & ad hunc finem seruasse se mandata professus, adhuc rogabat: *Quid adhuc mihi desit?* Nō erant igitur eius opera pure moraliter bona ex solo rationis dictamine profecta, veluti ab ethnico & ad finem tantū naturalem destinata. Quare ex hoc loco hoc meritum de congruo nulla probabili apparentia colligi potuit. Sed solet Calvinus, vt Catholicam & orthodoxam fidem ludibrio exponat, insulsa illi & stupida argumenta affingere, homo conscientie cauteriatæ, & qui posuit mendaciū spem suā.

Videamus tamen quā firmo argumento hanc collectionem euertit Calvinus, qui tam insulas collectiones alijs affinxit. *Nam (inquit) se ex amore Dei infertur meritum, ranae & pulices dicimus mereri: quia Deus sine exceptione creaturas omnes amo-*

prosequitur. Quasi verò idem esset amoris gradus quo Deus quaslibet creaturas amat, & quo opera moraliter bona in peccatoribus & incredulis prosequitur, quum ethnicorum opera moraliter bona varijs beneficijs & premijs Deus remuneret, quod in Romanorum civili iustitia & æquitate

De Ciuit. Deum cumulatè præstitisse Augustinus sapienter
Dei lib. 5. annotauit. Quæ sanè amoris in Deo differentia
cap. 15. longè maxima, collectionis vtriusque discrimen

longè maximum ostendit; eius videlicet quam Catholicis Calvinus affingit de merito operum moraliter bonorum quia talia opera Deus amat, & eius quam veluti similem Calvinus adiunxit, mereri quoque ranas & culices quia Deus illas amat. Amat Deus quaslibet creaturas ad hoc vt sint, & in esse suo conseruentur. Amat in hominibus necdū regeneratis opera quædā moraliter bona, ciuilia, & honesta, non solum ad hoc vt homines sint ac viuant, sed etiam vt amplioribus Dei donis ac beneficijs humanæ naturæ consentaneis potiantur & gaudeant. Qui sanè Dei amor vt in huiusmodi beneficijs egregiè relucet, ita an ad maiorem Dei gratiam hominem disponere possent, quibusdam disputandi & examinandi materiam dedit. Quod autem Calvinus in sequentibus de diuini amoris gradibus disputat,

id omne à Catholicis magistris accepit, qui & hos gradus multo luculentius ac neruosius explicarunt. Adeò nihil hoc totum contra Catholicos, quos nuper suggillauit, facit.